

vistnok var den, at han ikke selv længer vidste, hvad han vilde.

Hvorpaa man med fornyet Kraft tog fat paa Mirakeltroen og de kristnes Forhold til Bibelkritikens uomstødelige Resultater.

IV

Dagen efter skinnede Solen. Den lunefulde Julihimmel udfoldede sig allerede fra Morgenstunden saa festlig blaa, som var den ivrig for at gøre godt igen, hvad den de foregaaende Dage havde forbrudt med sine Efteraarsnykker. Det var virkelig bleven Højsommer nu.

Paa en Tremmebænk i en lille hyggelig Have ved den Bondegaard, hvor den gamle Kalechevogn Dagen forud var kørt ind, sad den unge Generalkonsulinde Torm i Skyggen af et vidtfor-grenet Æbletræ. Den lille, blege Dame var klædt i dybeste Enkesorg. For anden Gang i Løbet af de sidste to Aar havde Knokkelmanden banket paa hendes Dør og fordret Indladelse. Endnu før hun blot nogenledes havde forvundet Tabet af sit Barn, havde hendes Mand en Nat efter et rigt Festmaaltid faaet et Slagtilfælde i hendes Arme, og faa Dage efter var han afgaaet ved Døden.

Det var alligevel ikke disse tunge Minder, der fik hende til at sidde der med sit Hækletøj i Skødet og stirre saa fortabt ud paa Græsplænen Solpletter. Det var Uroen og Bekymringen for hendes Broder Emanuel, der idag — som saa ofte før — fik hende til at glemme egne Sorger.

Forholdet imellem de to i saa mange Aar adskilte Søskende var i den senere Tid paa en vis Maade bleven meget inderligt. Under de stærke, sjælelige Rystelser, som de gentagne Berøringer med Døden havde fremkaldt hos Fru Betty, havde hun hos Emanuel fundet den religiøse Støtte og Trøst, som hverken Faderen eller hendes yngre Broder, den livslystne Garderofficer, var istand til at yde hende. Han var lidt efter lidt bleven hendes Skriftefader, og hun havde klynget sig til ham i fuld Oprigtighed og Tillid. Og dog var Forstaaelsen imellem dem vedblivende kun halv. Hun følte sig endnu stadig frastødt, ja krænket af hans